

Sygn. akt V CNP 38/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi Z. P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w W. z dnia 14 kwietnia 2015 r., sygn. akt II Ca [...]

w sprawie z powództwa Z. P.

przeciwko K. B.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2018 r.

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w W. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 1 października 2014 r., sygn. akt I C [...] w ten sposób, że powództwo oddalił.

Powód w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem tego wyroku wnieśli o stwierdzenie, że jest on niezgodny z art. 278 k.p.c., art. 286 k.p.c., art. 232 zd. 2 i art. 233 w zw. z art. 391 k.p.c., art. 253 w zw. z art. 245 i w zw. z art. 391 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu w zasadzie drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Zasadą jest, że prawomocność, tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie ewentualnie jest dotknięte. Dlatego przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji oraz naturę władzy sądowniczej. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z jej istoty, ale często z pojęć niedookreślonych, czy klauzul generalnych. W związku z tym w teorii prawa trafnie przyjmuje się istnienie tzw. luzu decyzyjnego, który oznacza możliwość wyboru przez sędziego jednego z możliwych rozwiązań.

Poza tym, treść orzeczenia zależy od wyników wykładni, które mogą być różne - w zależności od przedmiotu i stosowanych jej metod. W związku z otwartością semantyczną języka, w tym także języka prawnego, mogą mieć miejsce różne poprawne z punktu widzenia metod interpretacji. Z tych przyczyn, tezę o istnieniu jedynego trafnego orzeczenia należy odrzucić. Dlatego też należy uznać, że różnej treści orzeczenia wydane w podobnej sprawie mogą być „zgodne z prawem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1991 r., III ARN 32/91, PUG 1992, nr 2- 3, poz. 4).

Z tych wszystkich względów definicja bezprawności dotycząca art. 424¹ § 1 k.p.c. jest nieco odmienna od tego ogólnego pojęcia funkcjonującego na gruncie prawa materialnego i procesowego. Prawomocne orzeczenie jest niezgodne z prawem, gdy jest sprzeczne z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/050SNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 14 grudnia 2006 r., I BP 13/06, M. P.Pr. 2007, nr 5, poz. 253). Przy ocenie więc, czy skarga jest oczywiście bezzasadna należy uwzględnić „obostrzone” pojęcie bezprawności orzeczenia w rozumieniu art. 424¹ k.p.c.

Zaskarżony wyrok nie jest bezprawny we wskazanym rozumieniu tego pojęcia, zwłaszcza, że skarżący kwestionuje dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne oraz jego ocenę dowodów. Skarżący przeoczył, że podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, (art. 424⁴ k.p.c.).

Dowód z opinii biegłego także podlega ocenie sądu orzekającego na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. Oczywiście sąd na podstawie własnej wiedzy nie może zakwestionować wniosków biegłego. Sytuacja w sprawie jest jednak o tyle specyficzna, że art. 254 § 1 k.p.c. daje sądowi możliwość zbadania pisma nawet bez udziału biegłego. Poza tym, Sąd Okręgowy oparł się na opinii uzupełniającej biegłego, z której wynikało, że w dwóch pokwitowaniach ostatnie cyfry zostały nakreślone innym kolorem środka piszącego. Zauważył też, że na pokwitowaniach tych dopisane zostały cyfry „zero”, zarówno na górze jak i na dole pokwitowania, co było celowym zabiegiem dopisującego. W tym stanie rzeczy, jeśli do tego jeszcze dodać, że Sąd Okręgowy dokonał ustaleń w zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowym, to należało dojść do wniosku, iż nie zostały naruszone w sposób kwalifikowany unormowania dotyczące dowodu z opinii biegłego.

Z tych względów, na podstawie art. 424⁹ Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.